

«Em sobtava que al poble la gent es digués hola i adéu»

«Em sobtava que al poble la gent es digués hola i adéu»

Carla Simon va perdre els seus pares de petita i va ser acollida pels seus oncles. Això li va suposar passar de Barcelona a les Planes d'Hostoles. Convertida en directora, explica la seva infantesa en el seu primer film, «Estiu 1993», que ha triomfat als festivals de Berlín i Màlaga

Això seu es podria haver titulat «De Barcelona al cul del món»?

(Riu) Bé, podríem dir-ho així, però és un cul molt interessant.

És que hi ha culs molt macos.

Va ser un canvi molt gran, sí, jo només tenia sis anys però ho recordo bé. Vaig passar de la ciutat a convertir-me en una nena de poble. Però no ho canviaria per res, haver viscut en un poble.

Com una Heidi a la catalana.

Crec que per a una nena és molt positiu, créixer en un poble. Ara visc a Barcelona, però si tingués fills, m'agradaria que cresquessin en un poble, la llibertat que hi tenen, la facilitat per fer esport, per explorar, etc., és molt bonica.

Quin és el seu primer record de les Planes?

El que em sobtava molt era la relació amb la gent, que la gent es digués hola i adeu pel carrer (riu). Era una cosa molt forta, primer em pensava que la meva germana era famosa, perquè tothom la saludava. Llavors jo anava a Barcelona i em sortia de dins dir hola i adeu a tothom.

D'adolescent hauria sigut més difícil, el canvi?

Segurament. A un adolescent li costa més trobar el seu lloc de pertinença. Però hauria sigut sobretot diferent enfrontar-me a la mort dels pares. Si hagués sigut adolescent quan va morir la meva mare, hauria sigut molt més difícil tornar a començar.

Té algun record dels seus pares?

Dels biològics?

Sí.

Del meu pare no, tenia tres anys quan va morir. De la meva mare me'n recordo, però molt poc, tenia sis anys quan va morir. És dur per mi, perquè és molt difícil generar records si no en tens. Fins als 12 anys no vaig saber que havien mort de sida.

Quina era la versió oficial?

Que el meu pare havia mort d'accident i la meva mare d'una malaltia hepàtica. De fet, la sida li va atacar el fetge. És normal, llavors no se sabia gairebé res de la sida, feia por, i intentaven protegir-me. Quan ja ho vaig tenir ben paït, vaig saber que ho havia d'explicar.

I els pares no biològics, o sigui els oncles, què opinen del film?

Diuen que és una pel·lícula (riu). La veritat és que m'han ajudat molt, s'han involucrat en el procés, així que no són objectius. Està clar que hi ha amor, en la manera de retratar-los, però amb tot això estan una mica sobrepassats.

Com explica a Berlín o a Màlaga què és les Planes d'Hostoles?

Els dic que és un poble molt petit, de muntanya. Però quan els dic el nom són incapaços de repetir-lo.

Ara que és cosmopolita, quina diferència hi ha entre les Planes i Berlín, Barcelona o Nova York?

A banda de la gent que no et saluda pel carrer (riu)? Que a les grans ciutats hi ha molt més anonimat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/09/07/entrevista-carla-simon-estiu-1993/866188.html?utm_source=rss